

מדת אצל יהודים או אצל זרים. מדוע יש אנשים המכונים לקבל טיפול בטענה שהם דתיים? האם הדת מונעת התערבות בסדרי הבריאה?

מה פתאום. אצל אלה פועלים הפחד והאימה, ולא הטעמים והנימוקים הדתיים. שיכבה גדולה באוכלוסיה מפחדת לתרום דם. ידוע שאין שום חשש להוציא מה גוף ליטר דם. בכל טיפול רפואי קודמת הבעיה אם הוא איננו מויק. ספק הוא באיזה מידה המסקנות הנובעות מניסויים בחדר-איים מר-ליחות עצמם גם בבני-אדם, שהם אורגניזם מורכב. הוצאת לחם מן הארץ על-ידי הריש, זריעה, קציר, טחינה ואפייה היא שינוי מוחלט של סדר-בריאה, שהרי כל הדברים האלה אינם קיימים כגורמים של הטבע. אלא הם ניצלו מחושב ומתוכנן של הטבע על-מנת שיופיק צרכי האדם. והוא הדין בכל טיפול רפואי!

האם דעתך צריכה להמשיך לחקור ודנסות להבין?

המחקר המדעי מתקדם מעצמו. אין האדם יכול לדעת את אשר הוא יודע. האדם ימשיך לחקור כל דבר שאותו הוא רוצה לדעת. התכונות הכימיות של הגנים, שיש אותן גילו המדענים, עדיין לא מס-בירות את תהליכי עיצוב האורגניזם. אלא רק תהליכים כימיים ה-קשורים בתהליכי החיים. התהליכים הכימיים המוכרים, אלה הם הבונים את האדם — הם מתרחשים באדם. אין בכלל גן של תופקנות או של כניעה. יש לעומת זאת, גנים ל-טיפשות. ואת זאת אני אומר מכיון שהמציאות מוכיחה זאת. ההרכב הכימי שבגן יוצר למשל צבע ל-עניים ולשיער, אבל למה אצל הזברה הסתרו הצבעים בצורה מסויימת — בפסים — זאת אנחנו לא מבינים. ולמה יש לנו חמש אצבעות — גם זאת אין אני יודעים. החוקרים ימשיכו לחקור, מבלי ש-יתחייב מכך דבר. מן העובדה ש-לכמה מדינות יש פצצות גרעיניות, לא משתמע שהן אכן תשתמשנה בהן.

לשם מה מחזיקים את הפצצה?

לא אחזקת הפצצה היא העובדה הקובעת. אחזקת הפצצה איננה גורמת דבר. אפילו פישפש לא נהרג מאיום. בין הירוד והרצון אין קשר. אם אני מחזיק עכשיו אקדח טעון ולא נצור, ומכוון אותו אליך, מה מתחייב מכך, לדעתך? שום דבר. אם יש לי אקדח ביד, אין זאת אומרת שאלחץ על ההדק או שלא אלחץ עליו.

האם צריך לרפא חייה?

למושג "צורך" יש משמעות אובייקטיבית רק בתופעות הטבע. למשל: אבן הנמצאת בשדה גרווי-טציה (שהיא הכובד) צריכה ליפול, ואדם המצוי בסיטואציה מסויימת בחיים לעולם אינו צריך לפעול בכיוון קבוס מראש, אלא הוא המחליט על פעולתו. לכן, לרפא את החולה איננו צורך אובייקטיבי. אך לפי דעתם של בני-אדם מסוי-ימים, אשר אני נימנה עליהם, לא צריך לרפא, אבל זוהי חובתנו. את החובה הזאת אין אפשרות לנמק. ממה נובעת חובה זו? מ-הירעתנו הרצונית. אבן אינה יאמר שאסור להרוג אדם. לא יהיה לפסוק הזה מובן, אלא שיש בני-אדם האוסרים על עצמם ועל-ה-אחרים להרוג אדם. אין אדם לא חייב להיות הגון. כל אחד יכול לבחור להיות מנוול. אם נשאל אדם למה בחר להיות הגון, שהרי הוא יכול להיות גם מנוול, הוא יענה שהוא בחר להיות הגון. לרפא חולים זוהי חובה שלנו. לפי תפי-סתי, בין אם ניתן למצוא בזה צורך אובייקטיבי ובין אם לא ניתן למ-צוא צורך כזה.

מיד כשאמיר ראה אותי, הוא תפס את הווספה וברח. היה זרקה את הקסדה מאחרי העצים. שאלתי אותו מה הם עושים פה ביחד, והוא ענתה שהם נפגשו במקרה. שאלתי אותה מה היא עושה שם בכלל, והיא ענתה: "טוב לי פה". תוך כדי כך חזר אמיר, אני לקחתי את הקסדה מאחרי השיחים והחזקתי אותה ביד. הוא ביקש ממני את הקסדה, וניסה למשוך אותה ממני בכוח. אמרתי לו: "את הקסדה הזאת תקבל רק בתחנת מישטרה!"

נסענו כולנו למישטרה הרצליה. אמיר הסתודד שם עם אחד השוטרים, וכשאני ביקשתי להגיש תלונה אמרו לי: "אנחנו לא יכולים לקבל ממך תלונה. לא מדובר פה בעבירה פלילית". בעיקבות זאת פניתי ל-עורך-הדין שלי ושלחתי את מיכתב התלונה לטיומקין. התשובה שקי-בלתי מוכיחה את העוול שנעשה לי על-ידי אשתי. כסיעו של אמיר.

עד כאן סיפורו של ניסים בראל. היה בראל מכהישה בתוקף את האשמותיו של בעלה. "זה הכל שקר וכזב", טענה, "בעלי מאשים כל גבר שאני מדברת איתו, בכך שיש לו איתי רומן. אין לי שום קשרים עם יצחק אמיר. נסעתי איתו ב-ווספה כי הרגשתי שמישהו עוקב אחרי במכונית טובארו. לא הבחנתי בוהותו של הגנה, ולכן הלכתי ל-מישטרה וביקשתי ניידת שתלווה אותי".

"במישטרה אמרו לי שהם לא יכולים להצמיד ככה סתם ניידת לכל אחד. יצאתי משם, וכשעברתי

אהובה חיה סתם ידוים

ברחוב סוקולוב פגשתי את אמיר. זכרתי שניסים אמר לי בזמנו לפנות אליו בשעת צרה, ולכן ביקשתי ממנו להסיע אותי למקום העבודה שלי. אמיר הסכים ויצאנו לדרך. "אני עובדת בהרצליה פיתוח. כשהגענו ליד הבית שבו אני עובד שהסובארו שוב עוקבת אחרינו. אמיר הוריד אותי ליד משאבת המים ועשה סיבוב לבדוק אם יש מישהו. בדיוק אז הופיע ניסים".

היה טוענת גם, כי כל תלונותיה במישטרה היו אמת, וכי בטיפול בהן לא היה שום דבר יוצא-דופן. לטענתה ניסים הוא אדם אלים, שאיים עליה והיכה אותה פעמים רבות. בתביעת הגירושין היא מאי-שימה אותו גם בכך שבגד בה.

פקד יצחק אמיר הכחיש את האשמות נגדו, למרות שקצין ה-תלונות במישטרה מצא אותו מוצדק ונתנצל עליהן. אמיר הודיע כי הוא מוכן להגיב ולהסכים את הדברים, אך דובר המישטרה סירב לאשר לו זאת.

קשרה להוריה באנגליה, והודיעה להם בעדינות על האסון שפקד אותה. "לא פירטתי את כל הפרטים", סיפרה, "אבל הם הבינו שנאנסתי".

זאקלין הגיעה לארץ אחרי ש-סיימה את ביה-הספר התיכון. "בחרתי לבלות שנת חופשה ביש-ראל כי המדינה הזאת משכה אר-תי תמיד", סיפרה. "אני לא יהו-דיה, אבל שמעתי הרבה סיפורים על העם היהודי, כמה שהוא טוב והאנשים שלו נחמדים, ובאתי ל-ראות את המדינה שלו במו עיני".

"כשהגעתי שמחתי על הבחירה. מזג-האוויר כאן והים הם משגעים. נהנתי מכל רגע שביליתי ביש-ראל. עד שקרה מה שקרה. עכשיו אני רוצה לברוח מכאן כמה שיר-תר מהר. קשה לי להשאיר ב-י קום הזה. אני יודעת שזה היה יכול לקרות לי בכל מקום, אבל לא יציפתי שישראל יפגע בי ב-צורה כזאת. אולי אני פעם אחת-זור לכאן, אבל זה יהיה בעוד הרבה זמן".

זאקלין מתכוונת להמשיך ל-מוד רפואה. אביה הוא רואה-ח-בון ויש לו ידיו בארץ, רלף קפלן, הקשור עימו בעסקים. רלף פא-לבקר את זאקלין מדי יום בבית-החולים. באים לבקרה גם אנשי הנהלת מלון IT. אולם יותר מכ-לם יושב ליד מיטתה חברה היש-ראלי, איתן. השניים הכירו לפני חודש בים-המלח, ומאז הם יחד-הם מתגוררים בדירה ברחוב די-זנגוף.

"התקשרו אלי בלילה מהמיש-טרה, והודיעו לי מה קרה", סיפר איתן בן ה-24, העובד כמתכנת מחשבים. "באתי מייד. זאקלין היא בחורה נהדרת. מי שעשה לה את זה הוא חיית-טרף. אם בית-המישפט לא יתן לו את העונש המתאים, אני אעשה זאת במו ידי".

דרכי חיים

רומן טלפוני

בית-המישפט התבקש לפענח סודותיו של רומן אפלטוני, שהתנהח משני צדדיו של קו הטלפון

משאית המישטרה עצרה מו-ל הבית. בחוץ עמדו שלושה ילדים קטנים שפקחו עיניים מבהלות. אדם הובלה על-ידי שוטר אל תוך ניידת שהמתנה בחוץ. שוטרים אחרים היו עסוקים אותה עת ב-העמסת הפצים, האמורים לשמש כמוצגי התביעה במישפט נגד האם.

המוצגים כללו שני שטיחים, מאורר חשמלי, שואב-אבק, טל-פון אוטומטי, בלנדר חשמלי, כלי-מיטה, כלי-שולחן, תמרוקים וחפ-צים אחרים. כך הגיע לסיומו סיי-פור של האבה אפלטונית, שעל פי כתב-האישום, המתאר אותו בהרחבה, נמשך שיבעה חודשים.

גיבורי העלילה הם סטודנט ל-חקלאות בן 25 ואשה נשואה בת 34, עבת בשר, שצללת עמוקה טבועה בפניה. אותה אישה, כך טוען כתב-האישום, התחזתה ל-צעירה בת 24, אלמנה ואם לתי-נוקת.

סיפורים עצובים. הבחור, כיום סטודנט לחקלאות שנה ד', בפקולטה לחקלאות ברחובות, היה בצעירותו הניח שומר-הצער והלך לנח"ל עם גרעין של נגזר-עתו. בשירותו הצבאי היה בקי-בוץ כרמיה, אחר כך שירת כח-י

במדינה

בש קרבי בצנחנים. כל חייו היה מוקף חברים, מעולם לא סבל מ-בידודות.

עם שיחרורו הלך ללמוד חקל-אות והתמחה בעיקר בשטח האהוב עליו ביותר — בעלי-חיים. במשך תקופת הלימודים עבד כתורן ב-תחנת מגן דויד אדום ברחובות. התורניות הארוכות נמשכו לעי-תים קרובות אל תוך הלילה. ב-גיליון האי-שום מסופר, כי באחד הערבים, בסביבות חודש דצמבר 1979, ישב הסטודנט בתחנה, כש-ציילול טלפון טורדני הטרידו. מעבר לקו, כך מתאר גיליון-האי-שום, היתה בחורה. נראה שהסטר-דנט שמח להפרעה הזו. הקול זיהה עצמו בשם בדוי ועזר לו להעביר ימים ולילות ארוכים במישמרות המעייפות בתחנה. סיפוריה של הבחורה היו עצובים. היא תיארה עצמה כאישה מוכת גורל, אלמנת קצין צה"ל שנותרה עם תינוקת. הסטודנט, לפי הנטען בכתב האי-שום, החל לפתח בליבו ריגשי אהבה ורעות אליה ואל בתה ה-קטנה. כל זאת מבלי שראה אותה.

"ההכרה הטובה". כשהיה משוכנע באהבתו דרש לראות את אהובתו פנים-אל-פנים. היא סיר-בה בטענה, שמישפחת בעלה הי-מנוח לא מתירה לה להיפגש עם גברים לפחות עד תום שנת האבל.

הוא קיבל את ההסבר, והשיחות נמשכו יומם ולילה, לפי כתב-האי-שום הבטיחה הבחורה, כי מיד עם תום שנת האבל הראשונה תינשא לו. בכדי לחזק את דבריה שלחה לו תמונות, אחת שלה והשניה של בתה הקטנה, באמצעות חברתה הטובה ביותר.

כתב-האישום מתאר, כי "החבר רה הטובה" פגשה את הבחור במ-קום עבודתה, בבית-החולים קפלן, שוחחה איתו והבטיחה לשמש כ-מתווכת בינו ובין הנהדרת ש-עבר לקו. הבחור חזר מפגשה זו מאושר לגמרי.

הבחורה שאותה ראה הסטודנט המאוהב כאשתו החוקית לעתיד, ביקשה ממנו לקנות אביזרים וחפ-צי-יבית למשק ביתם המשותף. ר-הוא התרוצץ, קנה ומסר לחברה. בתחילה שני שטיחים, אחר-כך שואב-אבק חשמלי, ומפעם לפעם זרי פרחים ודברי מזון. באמצעות החברה שלח גם בלנדר חשמלי, כלי-מיטה, כלי-מטבח, תמרוקים וצעצועים לילדה.

כתב-האישום מעריך שוויים של אביזרים אלה ב-43 אלף שקל. הרומן הגיע לקיצו ביוני 1980. חוקרי המישטרה הגיעו אל ביתה של האשה. בעיקבות חקירת ה-מישטרה, ערכה עורכת-הדין של פרקליטות המדינה, דורית שפי-רא, את כתב-האישום.

בסיכומו נטען, כי "הנאשמת הביאה את המטלפון במירמה לידי עשיית מעשה; דהיינו, הביאה את המתלונן לכך שקנה עבורה את אשר דרשה ממנו בטלפון, כש-לעיתים הנאשמת עצמה התלוותה אליו ועזרה לו בבחירתם של המו-צרים שאותם קיבלה במירמה מאת המתלונן".

"לחילופין ניצלה הנאשמת את קלות דעתו ומצוקתו של המתלונן, דרשה וביקשה ממנו את מה שלא הגיע לה".

מישפט

הכל חלוי בשופט

אותן הראיות — אך ההחלטות שונות

לפני שבועיים יצא עורך-הדין ישראל כלוף מלפני השופט אריה

סגלסון, כשפניו חפויים. זה עתה עירער על מעצרו של משה כהן, שהיה חשוד בשיתוף-פעולה עם סובייה אישירי ורחמים אהרוני ב-רצח הכפול, או טרם הוגש כתב-אישום נגד החבורה, והסניגורים גיששו באפליה, כיוון שגם הרא-יות שאספה המישטרה היו עדיין חסויות בפניהם.

כהן נעצר לשמונה ימים על-ידי שופט השלום, וכלוף חשב כי אין צורך בכך, וביקש לערער על המעצר בפני בית-המישפט המחור-זי. כאשר הובא החשוד לפני ה-שופט סגלסון שלף התובע תיק בכריכה צהובה, הציגו בפני השו-פט ואמר לסניגור: "אלה העדו-יות החסויות שיש לנו".

השופט שקע בקריאת החומר והכתוב החלטה:

"היום הציג בפני התובע המלו-מד מר רודה תיק המסוגל כסודי ביותר, בכריכה צהובה, ותוך הבחור נראה לי שהנאשם אכן קשור קשר הדוק ביותר לפרשת הרצח. ומה שנאמר באותו חומר מורה, כי הוא ידע היטב מה ש-עמד להתרחש, מה שהתרחש וגם מה שנעשה אחרי ביצוע הרצח. מחמת הסודיות בחקירה אינני מעלה על הכתב יותר ממה שאמרתי. והנני מאריך את מעצרו ב-שמונה ימים".

עברו מאז רק שבועיים. כל חר-מר החקירה, כולל התיק הסודי הצהוב, הוצג בפני השופט חיים דבורין. רק זמן קצר נדרש לו כדי לברר, שאין צורך וטעם במעצרו של כהן. תוך הסבר מישפטי ממצה שוחרר כהן ממעצרו. כלוף חיך מאוון עד אוון ואמר: "הכל תלוי בשופט".

צה"ל

הכל בגלל ארוך קטן

החיה, שנחשד בטעות כגניבה, טוען שהוכה והושפל. המישטרה חוקרת

דם שתת מפיו של יוסי דיין, שניצב בפני שוטר המישטרה ה-צבאית עירום כולו. "היכן האר-צק?" שאג השוטר. "אינני יודע". ניסה דיין להשיב, אך המכה ש-ניחתה על פניו סכרה את פיו ב-אמצע המישפט.

"לא ניתן לך לצאת מכאן", צעק השוטר ודפק בידו על השולחן. "אתה עוד תודה היום, ואנחנו נלמד אותך איך לא לגנוב". תחושה של חוסר-אונים הש-תלטה על יוסי. הוא הביט קדימה ושתק. אסור לי להתייאש, חשב, פשוט אסור לי.

סצינה זו לא נלקחה מסיפור-מתח ואף לא מסרט-אימים. זהו סיפורו של חייל שהוחזק ועונה, לדבריו, במשך כמה שעות בחדר חקירות של המישטרה הצבאית, על-לא עוול בכפו. הוא הובא לשם אחרי שהוגשה נגדו תלונה על-ידי בחורה שהכירי באותו היום. היא האשימה אותו שגנב את ארנקה.

"את ליאורה היכרתי בהפסקת הגהריים שלי. יצאתי לאכול משהו, וכשחציתי את הכביש עצרה לידי מכונית ובחורה מאוד נחמדה שא-לה אותי אם אני יודע איך מגי-עים לבית-החולים איכילוב. היא היתה מבולבלת לגמרי, והשילוב הזה של חוסר-אונים ונחמדות מצא חן בעיני. החלטתי לנסוע איתה ולהראות לה את הדרך. התפתחה שיחה נחמדה. ליאורה היתה אסי-רת-תורה וטיפרה לי שהיא נוסעת לבקר את אחיה, שעבר לא מזמן ניתוח. כשהגענו לבית-החולים

"את ליאורה היכרתי בהפסקת הגהריים שלי. יצאתי לאכול משהו, וכשחציתי את הכביש עצרה לידי מכונית ובחורה מאוד נחמדה שא-לה אותי אם אני יודע איך מגי-עים לבית-החולים איכילוב. היא היתה מבולבלת לגמרי, והשילוב הזה של חוסר-אונים ונחמדות מצא חן בעיני. החלטתי לנסוע איתה ולהראות לה את הדרך. התפתחה שיחה נחמדה. ליאורה היתה אסי-רת-תורה וטיפרה לי שהיא נוסעת לבקר את אחיה, שעבר לא מזמן ניתוח. כשהגענו לבית-החולים

לפני שבועיים יצא עורך-הדין ישראל כלוף מלפני השופט אריה (המשך בעמוד 46)